

Co słyszeć w akademiku?

RADIOWĘZŁY W DOMACH STUDENCKICH WYŻSZEJ SZKOŁY PEDAGOGICZNEJ W GDAŃSKU

Lata 50. ubiegłego stulecia to czas narodzin pierwszych studenckich radiowęzłów. Ich powstaniu sprzyjała rozbudowa domów akademickich, które po zajęciach stawały się miejscem spotkań studentów różnych lat i kierunków tworzących znakomitą grupę odbiorców. Był to ponadto okres wzmożonej aktywności żaków w sferze kultury amatorskiej (nazywanej także kulturą studencką). Jedną z pierwszych studenckich rozgłośni radiowych powstała w 1950 roku przy osiedlu studenckim Wyższej Szkoły Rolniczej w Olsztynie. Kolejne radia akademickie tworzone m.in. w Białymstoku (1951 rok), w Warszawie (1952 rok) i w Toruniu (1955 rok). Ponad 60 lat temu działalność rozpoczęła także studencka rozgłosnia radiowa w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Gdańsku (WSP)

W 1959 roku grupa studentów WSP powołała do życia rozgłosnię radiową. Początki młodych radiowców nie były łatwe. Siedzibą radia zostało małe pomieszczenie w Domu Studenckim nr 1 w Gdańsku-Brzeźnie, a na jego wyposażeniu znalazł się jedynie magnetofon szpulowy „Dniepr”¹ jeden wzmacniacz wielosegmentowy, wysłużony adapter oraz stary mikrofon. Pomimo tego rozgłosnia działała z powodzeniem przez kolejne lata.

Dekadę później na podstawie doświadczenia kolegów z akademika w Brzeźnie studenci z DS nr 2 w Gdańsku-Wrzeszczu stworzyli własną rozgłosnię radiową. Początkowo

działała w niej niespełna 10 osób, a audycje ograniczały się jedynie do serwisów informacyjnych i muzycznych. Po kilku miesiącach nadawania, gdy radio zyskało nieco na popularności, postanowiono nadać mu nazwę. W tym celu wśród studentów zorganizowano konkurs. Z wielu propozycji wybrano nazwę „MIX”. Odtąd rozgłosnia działała jako Studenckie Radio „MIX”.

W nowym roku akademickim do grupy radiowców dołączyli kolejni studenci, głównie z pierwszego roku. Pozwoliło to na poszerzenie ramówki. Radio zyskało

Radiostacja Domu Studenckiego nr 2 WSP

Fot. ze zbiorów Biblioteki Uniwersytetu Gdańskiego, sygn. 11/7/fot

wówczas także bardziej formalny charakter. Nad przygotowaniem poszczególnych audycji czuwały odtąd sekcje tematyczne, a pracą całego zespołu kierował redaktor naczelny – Jan Jędrasik. W „MIXIE” usłyszeć można było programy informacyjne, społeczno-polityczne, literacko-muzyczne oraz sportowe. Nad prawidłowym funkcjonowaniem wszystkich urządzeń czuwał pion techniczny.

Radio cały czas się rozwijało i systematycznie wzbogacało swoją ra-

mówkę. W połowie 1969 roku emitowało kilka stałych audycji, takich jak Dziennik, w którym prezentowano bieżące informacje z życia uczelni, oraz Reportaż, w którym omawiano najważniejsze wydarzenia organizowane przez koła naukowe czy organizacje młodzieżowe. W „MIXIE” puszczano także audycje o tematyce społeczno-politycznej, m.in. o konflikcie amerykańsko-wietnamskim, a w roku 1969, w związku z obchodami dwudziestopięcioletnia

PRL, także audycje o charakterze polityczno-propagandowym, np. „Od zacofanego rolnictwa do wielkiego przemysłu”. W radiu usłyszeć można było również wywiady z władzami uczelni czy przedstawicielami studentów.

Anna Siekierska
Archiwum UG,
Szkoła Doktorska
Nauk Humanistycznych
i Społecznych UG

¹ *Magnetofon szpulowy „Dniepr”*; <https://retro-technika.com/pl/device/r5gviV7> [dostęp: 13.01.2022].

Źródła:

AUG, Ruch studencki, Informacje bieżące o działalności Studenckiego Radia „MIX” w Domu Studenckim nr 2, sygn. AWSP/59, k. 1–5.

Publikacje:

Co słyszeć na studenckiej antenie?, „Bakałarz” 1969, nr 3, s. 9–11.
A. Gawrońska-Piotrowska, *Rozgłosnie akademickie w Polsce – historia, podział, znaczenie*, „Kwartalnik Nauk o Mediach” 2016, nr 4; http://knm.uksw.edu.pl/rozglosnie_akademickie_w_polsce/ [dostęp: 13.01.2022].
Magnetofon szpulowy „Dniepr”; <https://retro-technika.com/pl/device/r5gviV7> [dostęp: 13.01.2022].
K. Nowicka-Zagórów, *Student to ma klawe życie – o mitologizacji teatralnego ruchu studenckiego*, „Media, Biznes, Kultura: dziennikarstwo i komunikacja społeczna” 2018, nr 2, s. 147–157.